

p.1. hosszan ülni

a folyópart ipari fátyla mögött,
a tömbházak íves vonalát
követve, a mesterséges
meder mentén, a betonút
mellett, a gyalogoshíd alatt,
a folyófenék porában
három egyforma kagylófotel.
a ház előtt parkoló autók
egymással nem összehangzó,
egyesével megszólaló, majd
egyszerre elhallgató riasztóit
innen még biztosan hallani,
de az irány- és helyzetjelzők
minden ritmust kioltó villogását
látni egyáltalán nem lehet.
a fotelek kárpitján,
a száraz anyagon, erős
sávokban kezek nyomai,
a házak ablakában függönyök
libbennek, a háttámla érintése
az évszakhoz képest vékony,
frissen mosott ingen át
viszketést okoz, az ujjbegyek
eltömődött barázdáitól
egyre tompább körvonalak között,
a végtagok zsibbadtságában
nem érsz végig a testben.

p.1.1.

nem mondod, hogy
mögötted, valahol hátul,
tarkó és derék között,
a gerinc tájékán érezni,
ott van, mégsem saját
ez a város, innen látszik,
ismeretlen szándékaival,
jobbról, laza galoppban
egy kutya lép be a képbe,
megcéloz, majd a híd lábát
meglátva megtorpan,
horpaszáról mélyen
lóg a bőr, újra elindul,
mire több irányváltás
után elérne, elfogy belőle
minden, pár méterre
fekszik, zihál, lélegzik,
lassan szuszog, a szemcsék
az orra körül elülnek,
odabent gázok fejlődnek
a csendben, a hát dagad,
megfeszül, de meddig,
mostantól itt lenni
vakmerőség.

42 p.1.2. a belső pára

a tulsó végen, a főtérről
leágazó, kifelé tartó,
lassú utcák fojtásában
szoros téglafal, a rögök
okozta, vénás elégtelenségben
egyre jobban besűrűsödő,
idővel barnásra színeződő
vér, mire a fal körül
végigégnél, megáll, itt,
ahol ülsz, háttal,
semmit nem látsz,
mégis biztos, hogy odaát,
a melegre ázott,
árnyékos park közepén,
az intézet meszelt folyosóit
elzáró lengőajtók
és a visszhangos terem
vakablakai mögött,
egyenletes lüktetéssel,
mégis üresen, hiába
jár a forgatógép.

a szemközi parton,
a régen beépített
meddőhányók mögött,
a galvanizált medencében
felesleges mozgás.
az iszap fáradt tömegében,
középen, teljes iránytalanság
az émelygésig, a méreg
emészt, a test elernyed,
a test megfeszül,
a kettő között, hullámokban,
az elektromos kísérletek
tompá csípéseitől
egyszerre rándul meg
a két comb, a béka nélkül,
többől, épp, ahol a drót
éles hurka a hús
zamata miatt az élő
hüllőről metszette le,
ha hirtelen rászorították,
aztán ízekre szedték,
nyelvükkel, elmosva
az érzékelés felületének
belső határait, szájüregük
súlytalan bizsergésében,
sötétségben oldva.

p.1.4. a térküret

44

az ég kiterjedt,
nem tömörül,
nő benne az üresség,
a sűrűsödés hiányában
felfelé nézni lehetetlen.
a híd korlátján,
szabályos időközönként
vastagon festett
csavarfej, a napok
rendjében, egyenletes
tempóban gyűlik
a kosz a karimán,
a rozsdafoltok szélén,
az u-vastól elálló,
éles, de fogazott
lemezdarabok káoszában,
két hiányzó ujjal,
mozdulatlanul, a pillér
felé fordulva, egy kövek
közötti, szurkos illesztést
közelről bámuló,
ismeretlen madár,
testének ritkás térfogata,
szorosan tartott, fekete
szárnyai, a csontokban
kongó légüregekben
a mész szállópora,
a repülés elfelejtett
mozdulatai helyett
a várakozás vak,
felesleges nyugalma.
kavargó tollak,
gyomorban lusta sóder,
a híd kotort aszfaltján
tomba puffanások,
porc, szilánk, zúzalék,
a tömeges érkezés
tériszonya a tágasra
mart meder felett,
teljes átmenetiségben.